

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 cèntims.
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vént a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

UN NOU DILUVI.

¡Que n'hi ha de diferència de sa Ciutat d'ara à sa Ciutat d'un altre temps; quant no hey havia ni fanals, ni serenos, ni místos, ni municipals. Llavò qu'ets homos duyan sabates amb civelles de plata, calsons à la justa, y una arrecadeta d'òr penjada à una oreya; y ses dònes se posavan guatlaretos ó rebosillos à la gujeta, calses foradades y cordoncillos penjats p'es còll ó p'es còs!

¡Que n'hi ha de diferència d'aquella època à sa d'ara!

¡Es gran papé que llavònes feyan es señós, y ses dames, y es manestrals y tot, en anà de vesta y percinta acompanyant amb gran prosopopèya es penó des grèmi, qu'heu era de diferent des que fan avuy en dia!

Y pregunt jò: ¿D'hont deü vení sa paraula ó frase de *fè papé* aplicada à ses persones y còses d'importancia? No heu sé, però supòs que serà per lo poch qu'abundava aquest gènere, y s'aprèci en qu'es tenia per sa séua mateixa escassés.

A qualsevòl casa era llavò més fácil es trobà un tròs de plegamí qu'un fuy de papé, tan escàs anava y amb tanta d'estima se tenia aquest preciós producte de s'industria de s'edat mitjana.

Al principi d'aquest sigle, quant ja es papé s'havia conquistat un bòn *puesto* dins sa societat, me recòrda qu'à dins Palma no hey havia més que dues botigues que venessen papé, una à can Miró, devant sa Carneceria Veya, y s'altre à sa Capelleria. Allá acudian tots es revenedós pagesos, per provehí sa séua botigueta de la vila; y comprantlò en gròs, s'en duyan dues ó tres mans, y à n'es pòble el venian à fuys y à mitjos fuys.

Es veritat que si hey havia poch papé, també eran poch es padassets y pellerings que poguessen trèure de dins ses cases, perque ses ròbes eran de molta durada y es vestits no camviavan may de trajò, fins à n'es punt de que en moltes families sa mudada de nòces so-

lia essè amb el temps es vestit de sa mortaya.

Es papé que llavònes corria per dins Ciutat no era més que de tres castes. Papé d'escriure que l'duyan de *Capellades*, de fàbrica y forma completament espanyola; papé d'estrassa per embolicá, que també el duyan de fòra Mallorca, fins qu'à Canet en posaren fàbrica; y papé de fumá, que ja venia fèt llibrets, amb tapetes pintades.

Aquestes eran ses úniques castes de papé que se conexian antigament. Dich mentides: també devòra sa Llonja hey venian viteles per dibuxá, que sòls empravan ets escultós y mèstres picapedrés, per fé plans de capelles y de cases.

Llavònes succehia qu'aquell qu'havia mesté un llibre en blanch per apuntá aubarans *vulgo* recibos, doblegava quatre fuys de papé, cercava una escriptura vey de plegamí per félòs un fòro, heu cosia en figura de plagueta d'un pam ó mitx, y ja estava armat per anys.

Es qui havia d'escriure una carta, arrancava una fuya de sa plagueta, ó ses planes blanques d'una doctrina véya ó de sa gramática llatina de quant estodiava à Sant Domingo ó à Sant Francesch, y allá escrivia en bòn mallorquí lo que tenia que fé à sèbre; y doblegant després una punta, tancava sa carta y la clovia amb un poch de pa roegat, y *Cristo con todos*.

Y direu vòltros. ¿Còm heu feyan es Notaris amb ses escriptures? Empravan plegamí. ¿Y es manestrals amb sòs contes? Empravan taves de mitjes cañes còm es guixés del dia.

Es confits, caramèltos y coques rosades, qu'eran es dulces d'aquell temps, los embolicavan amb papé d'estrassa y *pare usted de contar*.

Es bandos de La Sala eran de sa grosseria de mitx fuy de papé, y los aficavan à tò de també dins uns *cuadros* emblanquinats, de cinch ó sis pams de costat, amb una faja negra per tot lo redó, que hey havia à sis ó sèt cantons es més públichs de Ciutat apòsta per aficá anuncis. Allá s'hi estavan tof l'añy al costat de ses cinch llagues de sa processó des Dijús Sant, y *laus Deo*.

Un cartell del dia d'avuy hauria tapat aquell cuadro p'es quatre vents; però llavò sempre sobrava lloch per molts que n'hi aficassen.

Devés l'añy vint comensaren es comerciants à emprá es papé holandés, que còm era prim pesava poch, y es gastos des corrèu no sortian tan feuxchs.

L'añy coranta comensaren à posarsè altres papereries devés Cort, y quatre anys més tart arribá à Mallorca sa primera pessa de papé *continuo*. Y la gent, còm que no'u cregués qu'aquell papé no tengués costures ni afagits. Era precís anarho à veure amb sos séus pròpis uys per creureu.

De llavò ensá ses botigues de vendre papé se son multiplicades à l'uf, y son tantes ses castes de papé que s'han introduhides, qu'aquesta preciosa matèria s'es feta un *mare-magnum*; y còm es papé la major part se fa de padassos, demòstra axò sa gran padasseria que se fa dins el mon en aquest sigle qu'es un altre *mare-magnum* en comparació des padassets d'altre temps.

Ja se sab qu'es flochs han de dí amb ses castañetes, segons sòlen dí; y allá about se fabrica molt de papé s'han de fé molts d'esqueixos. Y s'en fan; no hey ha que duptarho; perque sa ròba del dia d'avuy no es de drap mallorquí ni de burell de Pollènsa, parents del Pare Etern, sinó d'una casta de «mirem y no 'm tochs» que duen de s'extrangé y duran poch; y sa mòda la fa durá manco encara, y s'estrevé qu'aviat es véya y vá à pará amb un santiamèn à ses fabriques de papé.

Lo que no he pogut averiguá per més qu'he fèt es, si va essè sa mòda sa que per doná sortida à tants de padassos còm fá, va inventá es consum extraordinari de papé; ó si es aquest que per tení sempre primera matèria que roegá, ha inventat ses mòdes.

Lo qu'es innegable es qu'avuy en dia es consum de papé s'es fèt tan gran que mos amenassa amb un nòu diluvi, perque ja ets homos viuen dins papés, y están embafats de papés, y si va axí prest arribará es dia qu'hey haurán de

nadá dedins, perqu' es papés no 'ls afe-
guen.

Naix un, y ja no basta com altre
temps mitx fuyet de papé per estendre
sa séua fè de bautisme, sinó qu' ha de
comensá per fé dobles papeletes p' es
Vicari y p' es Jutge municipal y s' ha
d' inscriure es séu naxement dins es
nòus llibres des Registre civil, y s' ha
de participá à tots es coneguts tan bon
sucès per via d' esqueles, y s' han de
regalá papés de *dulces* à sa comara y à
n' es padrins y à n' es parents y amichs;
y amb una còsa y s' altre no bastan deu
mans de papé.

Es nin creix, y vé es témps de po-
sarsè à estudiá, y d' aná escola, y ja ha
mesté cédula, y sollicituts, y matricu-
les, y quatre ó cinch llibres cada any
des que més cas se vénen, y papé amb
abundancia per escriure nòtes, y temes,
y composicions; comensant d' aquest
mòdo sa séua vida paperera y à ferse
práctich per sèbre manetjá bé després
es molts de papés qu' esperan que sia
un homo fét per investirló.

Se casa, y al instant entre lletra de
casament, y espedient civil, y consen-
timent de son pare, y títlet, y prome-
tènsa, y espòlits, y tarjetes de ferho à
sèbre y altres tarjetes de visita per éll y
sa dòna, té caramulls gròssos de papé;
sense contá que ses més vegades se ven
obligat à forrá tota sa casa de papé de
diaris, y demunt aquest un segon fòrro
de papé pintat.

Si té finques y haciènda, entre Nota-
ris, hipotèques, censals, actes, contri-
bucions, derrames, consums y no sé que
més, al punt té un arxiu.

Si hereda de qualcú, no dich rès. Pa-
pés per l' ús. Vengan testaments y es-
pedients, inventaris y cartes de pago
per una part, y pe s' altre esqueles de
mòrts y albarans de misses y contes de
manestrals, y certificacions des metges
y papeletes d' entèrro y títol de tomba y
altres papés que no anomén qu' al punt
suman raymes.

Si vòl demaná lo qu' es séu llavò si
que ja té cédules y cites, podès y de-
mandes, y escrits y més escrits dins
uns processos qu' engreixan més que
son amo, fins que se tròba posehidó, no
de lo séu, sinó d' una partida de toms
en fòlio sense cubèrtes que li còstan
moltes pessetes y altri los hi guarda
perque no es pèrdin.

Si vòl sèbre lo que passa p' el mon,
es diaris y periòdichs s' afean d' en deu
en deu à dins ca-séua, fins per devall
sa pòrta; y l' arriban à fé curt de tant
com se contradiuen y de tantes polèmi-
ques que arman ells amb ells.

Dins es teatro li donan papés, hey
plòuen papés; p' es carré l' umplan de
papés. És carté ni 'n du més que no 'n
desitja ja en forma de cartes, ja en figu-
ra d' *aguinaldos*; y per poch papé qu' un
fassa dins sa societat es papés el sitían
y es papés l' incomòdan fins qu' arriba

que n' está plè fins en es còll.

Per acabá d' una vegada, avuy en dia
se fan flòrs de papé, estatués y adornos
de papé, capsés de papé, se gastan còlls
de camia de papé, se fan cases y teules
de papé y fins y tot ses antigues y her-
moses monedes d' òr y plata s' han con-
vertit en trossets de papé de cent mil
castes de colós y de figures.

Ses dobles primeres
Tornaren Baldomeres
Després ses pessetes,
S' han fètes Comaretes;
Es reals,
Colonials;
Es duros,
Seguros;
Aquells escutets gròchs,
Ara son Dòchs.
Ses pessetes derrerres
Han tornat plasserres
Y es derrerés picos
Ara son Micos.

Per sèbre si un homo es rich no heu
de demaná si té dobles de vint, sinó
qu' heu d' averiguá devall, devall, quina
casta de papé manetja.

Tots aquests papés y més papés sur-
tan de cent mil castes de tayadures,
pellingos, braguetes y padassets bruts
y nèts qu' un dia fèren també es séu
gran papé dins aquest mon de misèris.

¡Ay! Si un billet de banch pogués
parlá y contarnos sa séua vida y mira-
cles, de quant era un padás que feya òy
à ses rates; y refuat de porchs redolava
per demunt un famé brut.

¡Ay! ¡Si pogués conversá una estona
amb nòltros un sello de papé d' ilustres
qu' ara val vint duros y contarnos de
quant va essè mocadó brodat ó faldetes
amb randa ó camia de novia! ¡Quantes
còses mos diria ben curioses y diferents
de ses que du escrits demunt, còses
que tal vòlta, per pura casualidad, tenen
encara molts de punts de contacte amb
lo que s' escrivá li fa di!

¡Quants de toms interessants se po-
drian escriure si un tengués bon nas y
doble vista, baix des títol de *Mistèris*
d' un fuy de papé.

PEP D' AUBEÑA.

LLAMENTOS D' UN ESTODIANT.

Compañs y amichs ben volguts
Suscriptós de L' IGNORANCIA,
Ja qu' estám dins es Carnal
Y es dijòus llardé s' arramba,
Vos diré quina es sa vida
Qu' un estodiant ara passa.
¿Sabeu perqu' estich tan sèch?
¿Sabeu perqu' es qu' estich magre
Y casi dret no m' aguant
Y tench tant sèca sa cara?
No crech qu' heu endevineu
Si no vos ho cont amb calma;

Provaré de dirvos hó

Si ma mussa está de gayta
Y tench fòrses per parlá
Sense que me fuja s' ánima.
No vos penseu que jò sia
Cap Municipal de plassa,
Ni sereno, ni empleat,
Ni tamboré de La Sala,
Que passetjan sa magró
Demunt es séu escut d' armes.
Som, segons podeu compendre,
Un estodiant d' aquells maules
Que pèrden es témps fumant,
Riguent ó jugant à raya,
O passetjantsé p' es Born,
P' es Mercat, y per la Rambla,
Fent uyet à ses fadrines
O anant à n' es balls de máscara.
Vench à di; no som d' aquells
Que tant y tant los agrada
S' estudiá, y si ve bé
La mòrt sa vida los taya;
Sa magró no 's per axó
Ni per cap escés que fassa;
Es perque d' es que estudiay
Tench sa panxa més ruada
Qu' es soldats de Tarragona;
Y no es que no tenga gana,
Es que sa racció que 'm donan
No arriba à mida, ni basta
Per un atlòt de tres àns
Y jò ja 'n tench vint y quatre.
Tench es budells tan pansits
Que més pareixan burbayes
O macarrons que budells;
Rès tenen de llarchs ni d' amples.
Vatx à dirvos sa menjúa
D' aquest pòbre miserable
Per si vòltros qu' estau grassos
Li teniu un pòch de llástima;
Quant veix qu' en va cada dia
Me llament de que sa panxa
Sòls está plena de vent
Y buyda de companatges.
Son ja les sèt y tres quart
Quant asseguts à sa taula
Estam tots, y es criats s' en vénen,
Y xocolate mos passan,
Qu' es una clara pintura
Que 'n posarhí s' ensaymada
Quant la treys no se coneix
Si gens ha estada bañada.
S' ensaymada es de tres cèntims;
Podeu pensá si m' enbafa
Que quant ja la m' he engolida,
Per doná gust à ses barres
Encara m' en passaria
Cinch ò sis, ò al manco quatre.
Peguem ara à n' es diná:
Sopa, tota sa setmana.
Milló li diria bròu
De fidèus amb xuya rancia,
Tant clás, qu' hey pòden nadá
Sense tení carabasses:
O d' arròs cuynat amb xuya
Qu' es de sa mateixa casta.
Per principi qualche dia
Tres tayades de patata
Amb un botifarronet
Mesclat à la ciutadana:
Aquest principi mos donan
Quant hey ha dies de gala,
Més han d' essè des majós;
O festes entre setmana.
Es demés dies mos trèuen
Un platet petit d' alatxa
O lo mateix de jarret,
O al més dues arengades;
Basta dirvos que de peix

D' aquestes tres sóles castes,
Es principis mos ne fan
Sempre d' un cap d' aïnyà s' altre.
Es *postres* los mos varian:
¡Però també hey ha panxada!
¡Poreu pensá que mos donan!
O dues ò tres castañes,
O dos xinglonets de rem,
O figures flòs esclafades,
O dos aubarcòchs petits
O una pometa corcada,
O tres ò quatre cireres,
Si no hey ha tarònges agres;
Vat' aquí es nòstro dinà.
Passem ara à s' horabaxa:
Es capvespre boca à vent
Hem de fé sa berenada,
Més per sopá mos entregan
Tres sopetes escaldades,
O quinze ò setze monjetes
Amb dues ò tres patates
Y peix d' es d' aquella llista
Que fa pòch heus he contada.
Y llavò per acabá
Quatre ò cinch metles torrades.
Falta dirvos que de pá
May n' he acabades ses ganés;
Considerau qu' un panet
Mos donan cada vegada.
¿Per un hòmo còm un tòro
Un panet! ¡Quina panxada!....
Si comandás tatxaria
Jò lo qu' ara no mos tatxan;
Perque axí còm mos abeuran
Fins que ja no 'n tenim ganés,
Donassen un pòch de ví
No aplegariam tersianes.
Si p' el cas sentiu à dí
Que m' he mòrt d' una panxada
Abans d' essè à sa Corema,
(No heus admireu si dich antes
Perque per mí dins tres dies
M' en hauré anat à fé vaumes.)
Digau qu' he mòrt d' una tísis
A n' es budells y à ses barres.

UN AMICH D' EN QUERQUES.

QUI VOL MAL NO 'L S' ALLUÑA.

Hey havia un jove molt orgullós que sempre deya mal de ses dònnes, de mòdo que n' hi havia moltes qu' heu sabian y el duyan avorrit y tan al uy que més no heu podeu pensá.

Una vegada succehí qu' aquest jove tengué qu' aturarsè dins una entrada per dexá passá un gran xubasco d' aygo.

Quant hey va havè un rato qu' esperava s' hi presentá un criat amb un paraygo molt hò diguentli que sa séua señoreta ley enviava per si volia seguí es séu camí. Ell tot satisfet li preguntá qui era sa séua señoreta, y es criat li va dí qu' era aquella jove qu' estava derrera es vidres des balcó de s' enfront. Ell la mirá y acceptant es paraygo li fé un gran saludo y partí.

—Vamos, (deya entre ell mateix), no totes ses dònnes son tant dolentes còm jò me creya.

L' ondemá dematí, apesá de s' avorri-

ment que demostrava à sa bella mitat des gènero humá se pentiná molt be, se mudá sa camia, se posá sa corbata des diumenges, se fregá ses botes, y tot enllestí partí à torná es paraygo.

Presentat à sa séua dueña no sabia còm espressá lo molt agrahit qu' estava des séu obsèqui.

Ella fènt sa mitxa riaya li va dí:

—No hey ha perquè donarmè les gracies. Si li vatx enviá es paraygo va essè solament perque vostè 'm feya nòsa y mal à la vista, y francament estava fastidiada de veure una persona còm es vostè devant mí, y per axò no més ley vatx enviá.

Ara figurauvós si aquell orgullós quedá ben confús y castigat; lo cèrt es que s' escapá de devant aquella jove sense tení paraula que contestarli.

Desde aquell dia que no li parlen de dònnes perque tenen que taparsè ses oreyes per no senti desbarats. Sempre es cuyda molt bé de contá à tot Deu ses males partides que los ha fétes y es xascos que los ha dat, però se guarda molt bé de dí es molts que li han dat à ell; y no va essè es que vos he contat es més farest.

A n' aquest li porian aplicá aquella glòsa que diu:

Ja may un hòmo vensut
(Diu s' opinió vulgá)
Se complau en recordá
Ses derròtes qu' ha tengut.

UNA SEUVATGINA.

LLENGUATGE

DE SES RODELLES DE CAMPANILLES DE SES
IGLESIES DE MALLORCA.

A Andraitx quant la revòltan diu:
«*Còrdes-y-graneres, còrdes-y-graneres, còrdes-y-graneres.*»

A Bañalbufar, diu:
«*Pá-olives-y-ví, pá-olives-y-ví, pá-olives-y-ví.*»

A Estallenchs, diu:
«*Toissa-per-hòm, toissa-per-hòm, toissa-per-hòm.*»

A Fornaluitx, diu:
«*Segau-carrichs, feys-vencisos, segau-carrichs, feys-vencisos.*»

Sa de Petra, diu:
«*¿Qui vol filá estopa? ¿Qui vol filá estopa? ¿Qui vol filá estopa?*»

A Sant Miquèl de Ciutat sa campana quant tòca es combregá diu:

*Homo valent
Fé testament
Que quant voldràs
Ja no podrás.*

UN CAMPANÉ.

XEREMIADES.

Molts des nòstros suscriptós y companys de fóra Mallorca se quexan de que no reben L' IGNORANCIA amb aquella regularitat amb que nòstros l' enviam.

Tenim molli fundat per creure que sa falta es d' es corrèus; per lo mateix suplicam à n' el señó Administradó que tant jelós se mòstra del hòn servey d' aquesta Ciutat, que procur pe sa séua part posarhi es cuydado que sia possible perque s' estravió no sia dins ses Administracions que té à ses séues ordres; y à n' ets altres Administradós de fóra Mallorca los feym una súplica igual à fi de que s' acabin ses queixes d' es nòstros suscriptós y companeros en prensa.

* *

Voldriam que mos digués qualcú que heu sápia quin dret ténen es pesadós de s' Ajuntament per pesá à voluntat séua lo que no es venal ni s' entra à Ciutat per tornarho vendre, perque si es axí que tenga aquest dret sortirém à passetjá abans de dinà per pesá menos si al cás à n' aquest funciouari li dona la gana de pesarmos.

* *

Tenim un señó Governadó qu' es una alhaca preciosa, un vertadé pare de tots, y un cavallé que s' ha proposat fersè estimá des séus governats. Va sèbre s' altre dia que dues atlòtes de bé, enganades per altres persones de més mon, havian fuytes de ca-séua, dexant son pare y sa mare desconsolats; y encara que ja estiguessan navegant per fóra Mallorca, tant bé heu compongué, ajudat des séus subordinats, (altres señós que també la saben llarga,) que lográ en pòques hòres tornarles à son pare y à sa mare del tot apanadides de lo qu' havian fét.

No pará aquí la còsa, sinó qu' aquest cas doná es cap des fil per descubrirnè un altre de més interés y transcendència, que 'l señó Governadó vá corretgi tot-duna de firme.

Li donám les gracies de tot hòn cò en nòm des públic y de ses persones interessades; à éll en primé llòch, y en segon à n' es demés empleats que tant bé saben cumplí ses séues ordres.

Déu el mos conserv molts d' aïns.

* *

Ja qu' es periòdichs de Ciutat han aplaudit es pensament d' establí d' una manera definitiva s' iluminació de s' interior de sa Llònja per mèdi des gas, desitjariam que si aquest projecte passa envant se fés des mateix mòdo acertat amb que varies Catedrals y Temples antichs de Fransa y altres nacions hem vist qu' heu han fét; conciliant es respecte

degut à ses séues consagrades pedres amb so gust des monument y amb sa comoditat y bona iluminació degudes à ses numerosas devòtes persones qu'acudeixan ses vetlades à sentí sa paraula de Deu. Axò se pòt consegüí sense gastarsè cap mil duros y sense regatá parets, ni columnes, ni posá tuberíes de plom p'es recones de ses séues vòltes; còses que sempre reprobarem.

*
**

Ja'n tènim dues més des sociadats de crèdit. Una à dins Ciutat y un'altra à Santa Maria que pareix que còm à vila no vòl essè manco que Manacò.

Es periòdich *El Ancora* qu'es es qui dú sa llista més llarga de valors comercials, en nombre de 31, ara hey podrá afagi aquests dos nous y en tindrà 33, nombre igual à s'edat de Cristo.

Endevant anám.

EPIGRAMAS.

~

D'es que te mires ses nines
Has crescut y fús es greix;
No parexes es mateix.
¡Sabs que t'abrines, Abrines!

—

N' Olivé fa temps que té
Desitjos des prèmi gròs,
Y per més billets que pòs
A n'Olivé, no li vé.

***

COVERBOS.

Hey havia un matrimoni qu'anava molt desunit y sempre es berayavan marit y mòlla.

Una vegada que les tenian fórt ferm va dí sa dòna à s'homo:

—Mira: tan avorrit te tench, que si vetx sa téua mòrt tench de fé un ball demunt sa téua tomba.

Passá es temps y aquell homo morí, y en es séu testament trobaren escrit:

«Es sa méua voluntat qu'es méu còs sia tirat à la má, perque sa méua dòna no tenga es gust de ballá demunt sa méua tomba.»

*
**

Un comediant molt dolent aná à un teatro d'un pòble amb intenció de ferhi unes quantes funcions.

Sa séua fiya cansada d'está à un pòble ahont molt s'hi fastidiava perque no hey veyá cap *pollo* des séu gust, li preguntá:

—¿Quant mos anam?

—No 'u sé, fiya méua. Axò dependeix des méu *debut*.

—¿Y quant es séu *debut*?

—Demá.

Y sa séua fiya que ja sabia s'efecte que causava à n'es públich, digué:

—Ydò... Ja puch dispòndre s'equipatge per passat demá.

*
**

Una vegada un jove, molt curt de gambals y poruch una còsa fora mida de ses boques fosques, tengué sa desgracia de caure soldat. En s'allistament el destinaren à n'es cuerpo de cassadó, y quant el cridaren, digué:

—Jò m'hauria estimat més que m'haguessen triat per pescadó, que no per cassadó, si à vostès los era igual.

—Però, ¿y que téns rès per al-legá, (li preguntaren), téns cap axaca que te fassa inútil p'es servici?

—Jò no heu sé. No sé més, que tots es mèstres amb à qui he fèt feyna sempre m'han dit que no som hó per rès, inútil per tota classe de servici.

*
**

Una vegada dos señós disputavan a veure si ets hòmos d'altre temps vivian més qu'es d'ara; y un lo més fresch del mon després de pensarhi una estona, exclamá:

—Jò lo que te se dí es que tots ets hòmos d'altre temps son véys y es d'ara son joves.

*
**

Un homo entrá à l'Iglesia es temps qu'es capellá entonava s' *Ite missa est*.

—¡Caramba! (exclamá) si me descuyt un poch me qued sense missa.

*
**

Entra dins un figó un señó, s'assèu à una taula y tòca.

S'hi presenta es mossó, y li pregunta que se li ofereix.

—Una truyta amb moltes de patates.

—No hey ha truytes, perque s'han acabats ets òus.

—No hi fá rès: posauhí més patates.

*
**

Un homonet passetjava L'IGNORANCIA dissapte passat, y havent pegat un crit de L'IGNORANCIA devant una dòna d'uns setanta anys, aquesta digué:

—¡Ignorancia! ¡Ignorancia! Molta picardía hey ha éll y no ignorancia.

ANUNCI.

S'ha posat en venta una nòva comèdia de costums mallorquines titulada «Un Estudiant del dia» en tres actes y en vers mallorqui, original des conegut autò dramàtich En Bartomeu Ferrá.

Se trobará à s'Administració de aquest setmanari y à sa tenda de Umberto, Santa Eulalia, núm. 13.—Prèu 3 reals. Axí mateix se vénen ses altres comèdies anteriorment publicadas, à 2 reals cada una.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Si cas à nadd no t'has de negá.*

SEMBLANSES.—1. *En que l'a upan.*

2. *En que pega bots.*

3. *En que té fuyes.*

4. *En que n'hi ha de postisses.*

QUADRAT.....—*Vila-Iacem-Leoi-Amit.*

PREGUNTES...—1. *Es camins.*

2. *Amor.*

3. *Cercá y matá la mòrt.*

FUGA.....—*Bandera veyá honra Capitá.*

ENDEVINAYA...—*Sa veritat.*

GEROGLIFICH.

Kiv ases 2 V →

DLS F II S DL CBDO

ELL.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla sa sòlfa à uns casats?
2. ¿Y un pescadó de caña à un jugadó d'ajedres?
3. ¿Y una imprenta à un fideu?
4. ¿Y ses máscaras à ses dònes mòres?

MESCLADISSA.

TRIANGUL DE PARAULES.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un nòm de dòna; sa 2.ª, una paraula valenciana; sa 3.ª, altre nòm de dòna; sa 4.ª, es seu llinatge; sa 5.ª, una abreviació real, y sa 6.ª, una letra.

J. S.

LOGOGRIFO NUMERIC.

1	2	3	4	5	6	A sa carretera.
1	5	3	4	5		Un llinatge.
	4	5	1	2		Lo mateix.
		1	5	3		Una part des còs.
			1	2		Un animal.
				4		Una letra.

ELL.

FUGA DE CONSONANTS.

.E.O.. . A.E . AU.A.A

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

ENDEVINAYA.

Mon principi está amb un punt;
Es méu fi amb un punt está;
Si vòls coneixa es méu nòm
Has de sèbre cavilá.

CASTAÑOLERA.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Pèp d'Ariant:—Lo que sia rebudó hey anirá.
Duch d'Etchem:—Per amor de Deu, señó Duch, vocènci se desbarata. Lo d'ara no té aferray.
Ell:—Se posará quant hey haja ocasió.
Juanet des café:—Bé va. Agrada. Sortirá quant s'abundancia de material mos ho permeta.
Una Seuocatgina:—Gracies p'es bons coverbos.
Un Magre:—Es un poch sério, però hey posarem espicis y podrá aná.
Un Rondayé:—Rebuda sa carta y lo que l'acompaña. Se publicarà quant hey permeta s'abundancia de material.

11 FEBRÉ DE 1882

Estampa d'En Pere J. Gelabert